

Yttrandefrihet - argumenten

Sverige är numera ett land där det för medborgaren är farligt att fritt säga sin mening i ett antal viktiga samhällsfrågor. Det gäller i synnerhet den mest infekterade: massinvandringspolitiken och dess konsekvenser. Till exempel raderade Youtube det snabbväxande politiska partiet *Alternativ för Sveriges* kanal, efter att de fört fram uppfattningen att "nyhetsankare" bör kunna tala flytande svenska. Motiveringen var att detta var "hets mot folkgrupp", alltså något åtalbart. Det är ett argument som direkt leder till det forna Sovjet, med sitt politiserade rättsväsen. Vilken folkgrupp har AfS hetsat emot? Invandrare är ingen folkgrupp. Och på vilket sätt kan kravet tolkas som hets? Det handlar ju om kompetens. Ett nyhetsankare som inte talar bra svenska gör ett sämre jobb och det drabbar alla medborgare och förmodligen invandrare mer än etniska svenskar, eftersom dåligt språk är svårare att förstå för den som har ett annat modersmål.

Partiledare Gustav Kasselstrand kommenterar:

<https://alternativforsverige.se/youtube-raderar-alternativ-f%C3%B6r-sveriges-kanal/>

Alternativ för Sverige är på väg mot riksdagen och det politiskt korrekta etablissemangent gör allt i sin makt för att sätta käppar i hjulen för oss. "Hets mot folkgrupp"-lagstiftningen innebär åsiktsbrott och används av etablissemangent för att tysta opposition och begränsa yttrandefriheten. Att det skulle vara hets mot folkgrupp att tycka att nyhetsankare i Sverige ska kunna tala flytande svenska visar vilket skämt till lagstiftning det är.

Ett par dagar senare hände något som nästan aldrig sker i sådana här sammanhang. Youtube ändrade sig och Alternativ för Sverige var tillbaka på Youtube. Det hade varit av stort värde att få veta hur de resonerade både när de sparkade ut Alternativ för Sverige och när de ångrade sig. Var det förnuftet som talade eller blev de utsatta för oväntade påtryckningar?

Många är upprörda över att det blivit så lågt i tak i den svenska debatten. Motståndet växer och allt fler överväger att i valet nu på söndag lägga sin röst på *Sverigedemokraterna*, *Medborgerlig samling* eller *Alternativ för Sverige*, partier som har det gemensamt att

företrädarna ser och förstår massinvandringens katastrofala konsekvenser för landet. Alla, även inom systemmedia, känner också till begrepp som *åsiktskorridoren* och *politisk korrekthet*. Däremot är det mer tunnsått med analyser. Den fråga som det behövs ett svar på är varför politiker, tillsatta i demokratiska val och utan uttalade planer på att skrota demokratin, angriper yttrandefriheten, demokratins livsnerv.

Vanligtvis brukar yttrandefriheten förstås som rätten för medborgarna att säga precis vad som helst, så länge som inte andra personer kommer till skada – en åsiktsfrihet som går i alla riktningar. Nazister, trotskister, sjundedagsadventister och trumpister, alla har de en grundlagsfäst rätt att säga sin mening. Detta är givetvis både viktigt och angeläget men det finns också ett annat perspektiv på yttrandefriheten, som mera sällan blir synligt.

Accepterar man den traditionella uppdelningen av det politiska maktfältet i höger och vänster, är det nödvändigt att dialogen mellan dessa block lever. Det som hänt under i synnerhet det senaste årtiondet är att "den moraliserande vänstern" haft i det närmaste total kontroll över den offentliga debatten, inte minst därför att journalisterna i sin yrkesutbildning lär sig att se vänsterliberalism som den enda moraliskt anständiga basen för den offentliga debatten.

Denna vänsterns erövring av den allmänna opinionen inleddes efter andra världskriget och har förändrat vårt samhälle så starkt, att mycket som fortfarande för några decennier sedan var helt normalt, nu anses vara "rasistiskt". Efter den amerikanska juristen Joseph P. Overton kallas i anglosaxisk debatt denna förskjutning för *Overtons fönster*. Det är fönstret för de åsikter som har grönt ljus i den offentliga debatten och, inte minst viktigt, vilka personer som får delta samt de källor som får citeras. Overtons fönster har under de senaste åren förskjutits allt längre åt vänster, vilket fört de tidigare politiska åsikterna i mitten till "höger" och de tidigare "höger-åsikterna" till "högerextrema".

Vänstern har skapat denna situation genom att vara skickligast i att hantera maktens verktyg: idéer och begrepp. Vi resonerar och talar idag i en politiskt vänsterliberal tankegestalt. Konsekvensen blir inte bara att debatten dör utan också att möjligheten att föra debatt försvinner. Politisk kritik från höger avfärdas som moraliskt undermålig, vilket betyder att sanningshalten är irrelevant. Alternativet är att skända, karaktärsfördöma och socialt stigmatisera dem som ändå lyckas föra fram "förbjudna" uppfattningar.

Denna "mjuka totalitarism" liknar ett andligt fängelse. Det är för övrigt vänsterpolitikens akilleshäla, att den gång på gång – trots att den förfogar över den bästa ideologiska retoriken – leder till ett totalitärt förtryckarsamhälle. Finns det något vänsterhegemoniskt samhälle som bejaktar yttrandefriheten? Tyvärr är svaret nej. Ett entydigt och varnande nej! I en av de många intervjuer och debatter som har lagts ut på Youtube förklarar Jordan Peterson <https://www.youtube.com/watch?v=9Xc7DN-noAc> varför det är så viktigt att den politiska debatten mellan höger och vänster inte dör. Han bygger upp resonemanget föredömligt och logiskt genom att utgå från något som alla,

oavsett politisk uppfattning, kan hålla med om. Därefter kvalificerar han sina argument steg för steg.

Starten är att människor måste göra saker. De sitter inte passiva och väntar på att livet ska ta slut, som ett träd kanske, eller en tomat. Människor agerar och när de agerar väljer de mellan bättre och sämre alternativ, både med avseende på de handlingar som ska leda till målet och själva målet. Det betyder att det finns en värdehierarki. Allting är inte lika mycket värt och alla sätt att agera är inte lika mycket värda. Det går inte att komma ifrån att det finns något som är bättre och något som är sämre. Om det inte finns något som är viktigare och mer åtråvärt än något annat, så kan du inte handla, eftersom du då inte vet vad du ska göra.

Dessa dina handlingar äger rum i ett socialt sammanhang. Du relaterar till dina medmänniskor. När du således agerar enligt dessa premisser, resulterar det i hierarkier, också när det gäller mänskliga kapaciteter och förmågor. Vissa människor är bättre på att agera än andra. Det gäller precis allting, vare sig det handlar om att laga mat, att tolka lagen, att spela fotboll eller piano. Allt, precis allt, ordnas hierarkiskt. När du vill ha hjälp av en advokat, prelat eller naprapat försöker du ta rätt på vem som är skickligast, det vill säga kan ge dig den bästa hjälpen. Du vill inte ha någon som är "jämlig", så fungerar det inte.

Ett värde som är ojämnt fördelat och som gör att du presterar sämre generellt är IQ. Om du har en IQ under 85 så har du svårt för att läsa och följa instruktioner. Det är minst tio procent av befolkningen som detta gäller för. Hur ska dessa människor då kunna konkurrera? Svaret är att det kan de inte.

Hierarkier är något fundamentalt, men vad som varierar är efter vilka kriterier de skapas. I ett meritokratiskt samhälle är det kompetensen som bygger hierarkier, åtminstone idealt sett. I praktiken är det aldrig så enkelt utan det är alltid en komposition av flera kvaliteter som skapar makthierarkin i ett samhälle. Det betyder att det kan gå snett, att makthierarkin kan korrumpas. Den kan exempelvis börja byggas upp med våld, eller kriminalitet, eller kanske efter religiösa dogmer. När så sker är det samhällsdestruktivt. Antingen blir resultatet ett dåligt fungerande samhälle, eller att samhällsbygget raderas.

De som inte lyckas så bra i livet behöver företrädare, det är det som vänsterpolitiker tagit på sig, därför att om högerpolitikerna släpps lösa kommer de att skapa ett samhälle som dumpar dessa människor. Det är därför rättvisa är ett så viktigt begrepp för vänsterpolitiker, liksom dogmen om alla människors lika värde.

Arbetarklassen behövde en demokratisk röst för att företräda dem, det är vänstern. Sedan, när de inte längre behöver det, skiftar vänster till någon annan förtryckt grupp. I Sverige blir det invandrarna. Och kvinnorna också. Och vilka är förtryckarna? Det är naturligtvis männen! Det är patriarkatet. Vänstern hindrar hierarkin från att degenerera till tyranni. Det är deras uppgift. Det är vänstern felsteg när de utnämner politisk höger till ett patriarkalt tyranni.

När högerfalangen får hegemoni, landar vi i ett högertotalitärt samhälle. Det är nazismen, det är apartheid. Så gott som alla som intresserar sig för politik känner till den här faran för dikeskörning, förbunden med en extrem högerposition.

Det vänstertotalitära diket är när man bestämmer sig för att jämlikhet är ett nödvändigt mål, när kvoteringstänkandet sätter in. Det är orättvist att så många professorer vid universiteten är män, därför måste vi kvotera in kvinnor. Vi måste ha jämlika skolor, jämlika arbetsplatser etc. och om de inte är jämlika så tvingar vi dem till det, med andra ord vi gör våld på det nödvändiga hierarkiska tänkandet. Makteliten måste tvinga medborgarna att inte diskriminera. Det är det vänstertotalitära projektet.

Marxister påstår två saker. För det första att det är kapitalisterna och de rika som är orsaken till att samhället inte är så bra som det kunde vara. Det är den klassiskt marxistiska definitionen. Så har vi den mer nutida feministiska definitionen: Det är patriarkatets fel. Enligt vänsterpolitikerna är det här som skunken har gömt sig.

De säger också att hierarkin skapar ett samhälle med en elit i toppen och svaga människor i botten. Kvinnor underordnas män. Mindre begåvade och på olika sätt skadade människor far illa – också här finns ett jämlikhetsperspektiv. Men ännu mera, här finns grunden för vänsterns och postmodernismens ideologiska offerlogik. Politiken kan inte bara ha jämlikheten som mål utan den måste också förhindra att det skapas offer i samhällsprocessen. Ett bra samhälle måste därför portionera ut välståndet någorlunda rättvist.

Nu hamnar vi vad som kan betraktas som ett olösligt problem. Det går inte att existera utan hierarkier, de går inte att välja bort eller neutralisera. De är både nödvändiga och värdefulla, men risken finns alltid att de korrumpas och av olika anledningar sorterar bort de svaga samhällsmedlemmarna. Och portionerar man ut välståndet "rättvist" till alla diskriminerar man de högpresterande som får avstå från sin fulla potential.

Den som vill göra något åt detta måste inse – och det här tycks vänsterliberaler oförmögna att förstå – att det finns inte någon lösning. Eftersom frågan är olöslig måste de båda lägren alltid befinna sig i ett slags dialog med varandra, för att kunna upprätthålla ett så bra samhälle som möjligt. Det är så politikerna behåller kontrollen över hierarkin, så att den inte blir korrupt och patologisk. Det gäller att förhindra extrema positioner, såväl till höger som till vänster.

Problemet är att vi är väl medvetna om det högertotalitära projektet och dess farlighet (inga nazister på våra gator) men vi har inte alls samma medvetenhet om det vänstertotalitära projektet, trots att historien gång på gång visar oss att det är både vanligare och har tagit död på fler människor än det högertotalitära. Vi vet hur vi ska förhindra högertotalitarism men vi vet inte riktigt var gränsen går för det vänstertotalitära projektet.

Inte heller högern vet när vänstern går för långt. De vet inte vad de ska varna för. Att ett samhälle erbjuder lika möjligheter för alla sina medborgare kan inte vara fel. Eller kan det? Det finns emellertid en absolut gräns, som fångas in med de engelska termerna "equality of opportunity" och "equality of outcome". De finns på svenska men där är de – symptomatiskt nog – inte lika tydliga. "Lika möjligheter" och "lika utfall". Man skulle också kunna säga att när samhället börjar tillämpa kvotering, så har vänsterliberalerna gått över gränsen mot extremism. Det är att korrumpiera hierarkierna från vänster.

Idén om ett fullständigt jämlikt samhälle med avseende på utfall, är i själva verket en av de mest förfärliga tankar som mänskligheten har skapat. För människor är inte likadana, de vill inte samma saker och varje försök att foga in alla i samma mall kommer att ta en ände med förskräckelse. Människors lika värde är en lika samhällsdestruktiv idé som rasismen. Skillnaden är att den låter som en bra idé. Det blir grunden för ett politiskt maktspel som delar in samhället i förtryckare och förtryckta.

Beroende på sammanhanget kan alla människor vara såväl förtryckare som förtryckta. Detta är ett faktum som extremerna dekontextualiserar. Jag har ägnat en stor del av mitt forskarliv åt romerna, en extrem etnisk grupp, som vänsterliberalerna envisas med att se som förtryckta. Förtrycket finns där, men det ska tilläggas att det i hög grad är den etniska gruppens eget fel, eftersom de i andra sammanhang är renodlade förtryckare. Jag tänker här främst på de åldringsrån som de har i det närmaste monopol på. Den som vill lyfta den frågan i den offentliga debatten råkar illa ut – tro mig, jag har försökt.

Det finns inte någon lösning på vad vi ska göra med sämre presterande medborgare. Det är ingen bra idé att avliva dem. Men det är också fel, och konsekvenserna är förfärande, att låtsas som att det är orättvisor och diskriminering som gör att de presterar sämre. Därför måste vi ha en ständigt pågående dialog mellan höger och vänster, det vill säga yttrandefrihet. Faran är att dialogen polariseras så att högern säger att hierarkierna är helt legitima och vänster förnekar hierarkiernas relevans. Blir någon av dessa positioneringar hegemonisk är det liktydigt med det anständiga och levbara samhällets död.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2018/09/06/yttrandefrihet-argumenten/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.